

πλημμύρα, παρετήρησεν ὁ φύλαξ. Ὅταν περνώ τὸ συλλογιζομαι.

— Κουταμάραις, ἐψιθύρισε ἡ Κορσικανή, ρίπτουσα σκαιὸν βλέμμα εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν. Τόσους αἰῶνας ὑπάρχει, καθὼς καὶ ἡ λίμνη καὶ νὰ τὸς ὁ πύργος εἶνε ὁρθὸς ἀκόμη.

— Ἄν καμμιά φορὰ πέσῃ τὸ πρόχωμα θὰ πάῃ ὁ πύργος ὅταν ἄχυρο εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλο. Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ θὰ βουλιάξουν στὴ στιγμὴ. Ἀλλὰ εἶνε στερεὸς ὅταν τὸ βράχο τοῦ Μονταρνύ. Δὲν ἔχει φόβο νὰ πέσῃ.

Ἐκ Μορβάν προμηθεύονται εἰς Παρισίους ξύλα.

Οἱ κορμοὶ πελεκηθέντες ρίπτονται εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος, μεταφερόμενοι οὕτω δι' αὐτοῦ μέχρι τοῦ Κλαμεσύ καὶ τῆς διώρυγας, ἔνθα ἕκαστος λαμβάνει τὸ ἀνῆκον αὐτῷ καὶ ἐπιβιβάζει διὰ Παρισίους.

Ἡ ἐργασία αὕτη τελεῖται ἐνισχυομένων τῶν ρυάκων καὶ τῆς Yonne, κατ'ἐποχάς, διὰ τοῦ εἰς τὰς λίμνας τοῦ τόπου ἀποταμιευμένου ἀφθόνου ὕδατος, εἰς ὃ δίδουσι διέξοδον, ἀνοίγοντες ὑπερμεγέθη διαφράγματα.

Ἡ λίμνη τοῦ Σεβάν ἦν ἐκ τῶν μεγάλαιτέρων, ὁμοίᾳ πραγματικῇ θαλάσῃ.

Ὅτε ἡ ἀμαξία ἀφίκετο ἐπὶ τοῦ προχώματος τὸ θέαμα κατέστη μαγευτικόν.

Τὸ πανόραμα τοῦ ἄλλους τοῦ Σεβάν καὶ τοῦ πύργου ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον.

Ἡ θέα ἐξετείνετο μακρόθεν, ἔνθα ἐφαίνοντο κωδωνοστάσια καὶ ἐπαύλεις μόλις διακρινόμεναι, ἔνεκα τοῦ ἐπερχομένου σκότους.

Ὁ ἵππος ἐκάλπασεν ἔτι ἐπὶ ἐν τέταρτον, ἐν μέσῳ δασῶν ἐπὶ ἀνωμαλοῦ ὁδοῦ, εἶτα ἡ ὁδὸς εἰσεχώρησεν ἐν ἀγροῖς, οὓς μόλις διέκρινε τις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν εἰς τὴν πλατεῖαν χωρίου, πέριξ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον οἰκίαι τινές, πρεσβυτέραι, σχολαῖαι καὶ ἐκκλησίαι μετὰ κωδωνοστασίου, τοῦ ὁποίου οἱ κώδωνες παταγωδῶς ἐσήμεινον τὸν ἐσπερινόν.

Ἦτο τὸ Σεβάν.

[Ἐπετα συνέχεια].

* K.

A. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Z'

Εἶπομεν ἤδη ὅτι, παρὰ τὴν νέαν ταύτην ἐπιθυμίαν, τὴν καταλαβοῦσαν τὸν Ἐδμόνδον ἀπὸ πολλοῦ, δὲν εἶχεν ἔτι ἀγαπήσῃ τοῦτο δὲ διότι, ὅπως περικλείσῃ τὸ ἀγνὸν ἄρωμα τοῦ ἔρωτός του, ἤθελεν ἀγγεῖον ἀγνὸν ἐπίσης. Πολλαὶ νεάνιδες, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, εἶχον διέλθῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' οὐδεμία εἶχεν ἐπενέγκῃ ἐπ' αὐτοῦ παραχρῆμα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπήνεγκεν ἡ Ἀντωνίνα.

Δι' αὐτόν, ἀνθρωπὸν τῶν ἀμέσων ἐντυ-

πώσεων, ἡ ταχύτης αὕτη ἦτο ὀριστική.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀφίκετο εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, μετὰ συγκινήσεως δὲ ὅλως φυσικῆς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ.

Ὑπηρετὴς ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ.

— Ὁ κύριος Δεβώ; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐχει ἐπίσκεψιν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετὴς· ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ νὰ περιεργασθῇ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ ἔλθῃ νὰ τον εἰδοποιήσῃ, πότε ὁ ἱατρὸς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ τον δεχθῇ.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, αἰθουσαν ψυχρὰν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Αὐτοκρατορίας, μὲ μεγάλας φαίδες θύρας, ἐπιστεφομέναις διὰ φαντωμάτων, κατ' ἀπομίμησιν τῶν τοῦ Βουσσέ.

Ἐκκρεμές, παριστῶν τὸν Σωκράτη, πίνοντα τὸ κώνειον, λυχνοστάται μὲ ὀνυχας λέοντος, ἀνάκλιντρα μὲ κεφαλὴν σφιγγός, εἰκόνες οἱαὶ ὁ Βελισάριος ὁ Ὀμυρος καὶ ὁ Ἱπποκράτης, ἀποκρούον τὰ δῶρα τοῦ Ἀρταξέρξου, ἀλεξίπυρον καὶ προσκεφάλαια χειροκέντητα, ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεβώ, τράπεζα στρογγυλὴ μονόπους, κεκαλυμμένη διὰ βιβλίων, λυχνούχος ὀρειχάλκινος, ἐν ἐδῶλιον ἐν μέσῳ τῶν δύο πικρὰν καὶ ἔτερον μετὰ τῶν δύο θυρῶν, ὑποβαστάζοντα τοῦτο μὲν δύο μεγάλα κογχύλια ῥοδόχροα καὶ μυιοτροχίλους τεταρχειμένους ἐπὶ κλάδου δένδρου τεχνητοῦ, ἐκεῖνο δὲ σύμπλεγμα ἐκ πορσελάνης παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς ἀδελφάς του, τάπης τῆς Ὤδυσσῆος μὲ ῥοδοδάφνας, ἀπετέλουν τὴν ἐπιπλωσιν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ Ἐδμόνδος.

Ὡς βλέπετε, ἦτο ἡ ἐκ παραδόσεως ἐπιπλωσις.

Ἡ ἡρεμία ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ. Ἐκαστος, βλέπων αὐτήν, θὰ ἐμάντευεν ὅτι ἐσυνάζετο μόνον παρ' ἀνθρώπων σοβαρῶν, οἵτινες, ἐξερχόμενοι αὐτῆς, κατέλιπον οἰονεῖ ἀτμόσφαιραν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν.

Ἐπὶ στιγμὴν ἤλπισεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἐκ τύχης, ἢ ἴσως μάλιστα ἐκ περιεργίας, θὰ ἐφαίνετο· ἀλλ' οὐδέν ἤκουσε θόρυβον καὶ οὐδέν εἶδεν.

Ἐν τούτοις ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἡ μὴ τῶν θυρῶν, τῶν εὕρισκομένων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ, εἰσερχομένου εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ἔφερεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην αὕτη ἔπρεπε νὰ εὕρισκεται ἐν αὐτῷ.

— Δὲν ἤξεύρει, ὅτι ὁ παρακολουθῶν αὐτὴν χθὲς εἶναι τόσον πλησίον τῆς σήμερον, διελογίζετο ὁ Ἐδμόνδος.

Κατὰ τοῦτο ἡπατάτο, διότι ἡ Ἀντωνίνα, ἰδοῦσα τὴν προτεραίαν αὐτὸν εἰσερχόμενον καὶ μὴ ἀμφιβάλλουσα, ὅτι ἔλαβε πληροφορίας περὶ αὐτῆς παρὰ τῆς θυρωροῦ, μεθ' ἧς συνωμίλησεν, ἡ Ἀντωνίνα, λέγομεν, εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νὰ τῇ περιγράψῃ πάντα παρουσιαζόμενον εἰς τὸν πατέρα της.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ λοιπὸν δύο λεπτὰ,

ἀφότου ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἐκεῖ, καὶ ἡ δεσποινὶς Δεβώ τὸ ἐγνώριζεν ἤδη, ἐβεβαίοντο δὲ περὶ τούτου, παρατηροῦσα διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας.

— Τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ αὐτὸς ὁ νέος; διελογίζετο καὶ πολλάκις ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅπως ἴδῃ ὅποιον ἀποτέλεσμα θὰ παρήγεν ἡ παρουσία της, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν.

Ἐπὶ δέκα σχεδὸν λεπτὰ ἀνέμενεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς, ἐλθὼν, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κύριος Δεβώ ἦτο μόνος.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἱατροῦ, ἔχοντος ὡς ἐπιπλα μέγα γραφεῖον, βιβλιοθήκην, προτομὴν τοῦ Ἱπποκράτους, σφαῖραν, τράπεζαν μετὰ ἐργαλείων χειρουργικῆς, δύο ἔδρας, ἐν ἀνάκλιντρον βύρσινον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ κύριος Δεβώ, κἀνίστρον πλήρες ἀχρήστων χαρτίων, ἐκκρεμές ὠρολόγιον ἐκ παλισάνδρου, δύο κύπελλα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου καὶ μίαν ὠρολογιοθήκην.

Μεγάλη ποσότης ἐπιστολῶν ἦσαν διεσκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Ὁ κύριος Δεβώ ἐφόρει εὐρείαν θαλαμῶσθῃτα, ἐκ τῆς ὁποίας τὴν τελευταίαν κομβιοδόχην διεκρίνετο ἡ ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὅτε ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν, ὁ ἱατρὸς ἔγραψεν. Προσεκάλεσε τὸν νεωστὶ εἰσελθόντα νὰ καθήσῃ, ἔφερε τὴν δεξιὰν κνήμην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἔθηκε τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ γόνατος, διὰ τῆς ἄλλης ἐστερέωσε τὰ δίοπτρά του ἐχαίρεισε τὸν Ἐδμόνδον, σπουδάσας αὐτὸν ἐπὶ μικρόν, καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, δύναμαι νὰ σας χρησιμεύσω εἰς τι;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος ὀλίγον τεταραγμένος, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι γνωρὶμος εἰς ὑμᾶς.

— Τῶντι, κύριε, οὐδέποτε σὰς εἶδον.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν με γνωρίζετε, ἡ με μεγάλη ὑμῶν φήμη μοὶ εἶναι γνωστή, καὶ ἰδοὺ διατί παρουσιάζομαι ἐνώπιόν σας.

Ὁ κύριος Δεβώ, προσκλίνας, εἶπε:

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἀπλούστατα, κύριε, εἶμαι ἀσθενὴς ἡ μάλλον ὑποφέρω χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ὀρίσω, οὔτε τὸ μέρος οὔτε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας.

Ὁ ἱατρὸς, παρατηρήσας τὸν νέον αὐτοῦ πελάτην μετὰ προσοχῆς, τῷ εἶπεν:

— Ὑποφέρετε εἰς τὸν στόμαχον;

— Ἐνίστε.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν;

— Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀπήντα τυχαίως καὶ μόνον διὰ ν' ἀποκρίνηται τι. Ὁ κύριος Δεβώ ἐξηκολούθει νὰ τον ἐξετάζῃ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ περιεργὸς Ἀντωνίνα, ἐλθοῦσα, ἐκόλλησε τὸ οὖς εἰς τὴν θύραν, ἀποπειρωμένη ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ἐλέγετο ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πατρὸς της, ἀπόπειραν ματαίαν, διότι οὐδὲν ἤκουσεν.

— Δότε μοι τὴν χεῖρά σας, ἐπανελάβεν ὁ ἱατρὸς.

Ὁ Ἐδμόνδος, ἀποβαλὼν τὸ χεῖρό-

κτιον, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κύριον Δεβῶ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ὁ ἱατρός ἐξελάμβανεν ὡς σπουδαίαν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

— Δὲν ἠσθενήσατέ ποτε σοβαρῶς; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— "Οχι, κύριε.

— Ὑποφέρετε ἐνίοτε ἀπὸ κατάρρουν;

— "Εβηχα.

— Διψάτε συχνά;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ Ἐδμόνδος, κατευχαριστημένος, διότι παρείχεν ἀληθῆ πληροφορίαν, ἥτις τῷ ἐφάνετο ἀσήμαντος.

— Διάγετε τακτικὴν ζωὴν;

— Ναί, κύριε.

— Δὲν κάμνετε ποτὲ καταχρήσεις;

— Οὐδέποτε.

— Ἔχετε δίκκιον. Ἔχετε ἀκόμη τοὺς γονεῖς σας;

— "Οχι, κύριε· ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν.

— Ἦξεύρετε ἀπὸ ποίαν ἀσθένειαν;

— Ἡμὴν τριετὴς κατὰ τὸν θάνατόν του.

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε καμμὶν περίστασιν τοῦ θανάτου του;

— Οὐδεμίαν.

— Ἡ μήτηρ σας οὐδέποτε σας ὠμίλησε περὶ τούτου;

— Τούναντίον πάντοτε ἀπέφευγε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ· μετ' ἀγαπᾷ πολὺ καὶ φοβεῖται μή με λυπήσῃ.

— Θέλετε νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ βεβαιωθῶ περὶ τίνος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δεβῶ ἐγειρόμενος.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος.

— Εὐαρεστηθῆτε ν' ἀφαιρέσητε τὸ ἐνδυμᾶ σας, τὸν λαιμοδέτην καὶ τὸν ἐπενδύτην σας.

Ὁ Ἐδμόνδος ὑπήκουσεν.

Τότε ὁ κύριος Δεβῶ παρεμέρισε τὸν χιτῶνα τοῦ Ἐδμόνδου, τὸν ἐκτύπησε δις ἢ τρίς ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔθηκεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ οὖς ἐπὶ τῆς ῥάχews του καὶ ἤκουσε τὴν ἀναπνοήν του.

— Ὁ ὕπνος σας εἶναι τετραγαγμένος κἄποτε; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— Ναί.

— Θὰ ἐγειρεσθε ἴσως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πλήρεις ἰδρώτος, ὡς μετὰ μακρὸν δρόμον;

— Εἶναι ἀληθές.

— Οὐδέποτε ἐπτύσατε αἷμα;

— Δις ἢ τρίς.

— Πόνους εἰς τὴν καρδίαν;

— Σχεδὸν πάντοτε ὁσάκις ἐξυπνώ.

— Ἡ μήτηρ σας γνωρίζει τὰς ἐλαφρὰς αὐτὰς ἀδιαθεσίας;

— "Οχι· τὰς νομίζω οὐχὶ σοβαρὰς, καὶ θὰ ἐτρόμαζεν, ἐὰν τὰς ἐγνώριζεν.

— Τφόντι, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δεβῶ, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπικίνδυνον εἰς ὅλα ταῦτα. Ἔχετε πᾶν ὅ,τι ἔχουσιν ὅλοι οἱ νέοι, οὐδὲν πλεόν. Ἡ θέσις ὑμῶν σὰς ἀναγκάζει νὰ μένητε ἐν Παρισίοις;

— Καθόλου.

— Ἔχετε περιουσίαν;

— Ναί.

— Ταξιδεύσατε τότε ὀλίγον, ἐπισκεφθῆτε πρὸ πάντων τοὺς μεσημβρινούς τόπους. Τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα κερδίζουν κατὰ τὰ ταξίδια, τὰ ὅποια κάμνει τις, ὅταν εἶναι νέος.

— Εἶναι φάρμακον ἀπαραίτητον;

— "Οχι· εἶναι ἀπλούστατα μία συμβουλή, ἀλλὰ συμβουλή ἀξίζουσα ὅσον καὶ ἓν φάρμακον.

— Ναί, πλὴν συνείθισα τοὺς Παρισίους, ἐκτὸς δὲ τούτου πᾶν ὅ,τι ἀγαπῶ εὐρίσκεται ἐν Παρισίοις. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἀναχωρήσω.

— Τότε μέινετε, ἀλλ' ἀκολουθήσατε τὴν δίκαιαν, τὴν ὁποίαν θὰ σας διαγράψω.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Δεβῶ νὰ κερδήσῃ τὴν συμβουλήν του, ἐσκέφθη ὁ Ἐδμόνδος, παρατηρῶν τὸν ἱατρὸν γράφοντα.

— Ὅτε οὗτος τῷ ἐνεχείρισε τὴν συνταγὴν, ὁ Ἐδμόνδος τῷ εἶπε:

— Σκοπεύω νὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ ἐξαιτοῦμαι τὰς καλὰς συμβουλὰς σας, ἱατρέ. Ἐντρέπομαι νὰ σας ἐρωτήσω τί σας οφείλω διὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσκεψιν. Εὐαρεσθῆτε νὰ με θεωρῆτε ὡς ἀρχαῖον πελάτην σας, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σας ἀφήσω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ νὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ σας βλέπω. Ἐπιθυμῶ αἱ σχέσεις ἡμῶν νὰ ποθῶσιν ἡμέραν τινὰ φιλικαί.

Ὁ κύριος Δεβῶ, λαβὼν τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ νεανίου, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

— Ἐπανέρχεσθε συχνὰ, εἶπε, προσηλῶν τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀνεχώρησε, παρατηρῶν πανταχοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν Ἀντωνίνα. Ἄλλως τε δέ, ἀπέκτησεν ὅ,τι ἐζήτην, τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὅτε ἔκλεισε τὴν θύραν, ἡ δεσποινίς, Δεβῶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρὸς της.

— Θὰ ἔλθῃς νὰ προγευματίσῃς, πατέρα, τῷ εἶπεν ἀσπαζαμένη αὐτόν.

— Ναί, παιδί μου.

— Εἶχες κανένα ἀσθενῆ;

— Ναί.

— Κανένα γνώριμόν μου;

— "Οχι.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπισκεπτήριον; ἠρώτησε λαμβάνουσα τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἶναι τοῦ νέου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται.

— Κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ, ὁδὸς Τριῶν Ἀδελφῶν, ἀριθμὸς 3, εἶπεν ἀναγινώσκουσα ὑψηλοφώνως καὶ οἶονεῖ ἀδιαφόρως. Εἶναι ἀσθενὴς αὐτὸς ὁ κύριος; προσέθηκεν.

— Ναί.

— Τί ἔχει;

— Ἔχει ὅτι ὁ πατήρ του ἀπέθανε στηθικός, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι, ἢ σχεδὸν εἶναι φθισικός τρίτου βαθμοῦ.

— Δυστυχῆ νέε! ἐψιθύρυσεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀποθέτουσα τὸ ἐπισκεπτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Καὶ τώρα πᾶμε νὰ προγευματίσωμεν, ἀγαπητόν μου παιδίον, διότι ἀποθνήσκω τῆς πείνης, εἶπεν ὁ ἱατρός, περατώσας τὴν ταξίθησιν τῶν χαρτίων τοῦ γραφείου του.

Η'

— Φθισικός τρίτου βαθμοῦ! εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, καθημένη εἰς τὴν τραπέζαν· εἶναι ἐπικίνδυνον τοῦτο, πατέρα μου;

— Δύναται νὰ ζήσῃ τρία ἔτη, ἐὰν ἐπιμεληθῇ τὸν ἑαυτόν του, δῶ, ἐὰν δὲν τὸν ἐπιμεληθῇ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

— Καὶ τὸ γνωρίζει;

— Οὐδὲ τὸ ὑποπτεύει εὐτυχῶς. Οὐδέποτε εἶδον στηθικὸν ὑποπτεύοντα ὅτι εἶναι τοιοῦτος.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη κατέστησε τὴν Ἀντωνίνα ὅλως σκεπτικὴν, ὅλως σκυθρωπὴν μάλιστα, ἡ ἀπλὴ δὲ αὕτη φράσις τοῦ ἱατροῦ προσήλωσε βαθύτερον ἐν τῷ πνεύματι τῆς νεανίδος τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ἐδμόνδου ἢ ὅσον θὰ ἔκαμνεν ἴσως τοῦτο τριῶν μηνῶν ἔρως καὶ συχναὶ σχέσεις.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἱατρός ἐξῆλθεν, ὅπως ἰδῇ τοὺς ἀσθενεῖς του, ἡ δὲ δεσποινίς Δεβῶ ἐπληρώθη εἰς τὸν θάλαμόν της μετὰ τῆς γραΐας αὐτῆς παιδαγωγοῦ, ἥτις, λαβοῦσα τὸν Πύργον τοῦ Κεντλου-ῶρθ, ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὴν πρώτην αὐτοῦ σελίδα.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ παράθυρον, οὕτινος τὸ παραθυρόφυλλον ἦτο καταβιβασμένον, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα της ἐβυθίζετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἔβλεπεν ἐν κέντημα· ἀλλ' οἱ ἀδρανεῖς δάκτυλοί της συχνὰ τὸ ἀφινον νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνθ' ὃ τὸ πνεῦμά της, ἀποτραπὲν τῶν καθημερινῶν ἐξεῶν της, ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς μακρὰς σκέψεις.

Βεβαίως ὁ ἡμέτερος ἦρως δὲν ὑπόπτευε τὴν μελαγχολικὴν σύννοιαν, εἰς ἣν ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ ἐνέβαλε τὴν θυγατέρα τοῦ ἱατροῦ, σύννοιαν, ἥτις, ἄλλως, οὐδὲν ἄλλο ἀπεδείκνυνεν ἢ τὴν εὐκολον εὐαίσθησιν τῆς νεανίδος.

Καὶ τφόντι, οὐδ' ἦτο εὐκολον νὰ εὕρῃ τις φύσιν ἀγνωτέραν καὶ πεποικισμένην διὰ συλλήψεως ταχυτέρως ἀπασῶν τῶν λεπτοτήτων τῆς καρδίας. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀντλεῖ συχνότατα τὰς εἴσεις αὐτῆς ἐκ τῶν θλίψεων της, ἡ δὲ Ἀντωνίνα, ἥτις ἀπώλεσε τὴν μητέρα της πρὸ δύο ἐτῶν, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης, ἣν ὑπέστη ἐπὶ τούτῳ, ἠσθάνετο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν καρδίαν της μάλλον συμπασχούσαν ταῖς λύπαις τῶν ἄλλων.

Ἄλλως τε δέ, ὁ θάνατος οὗτος κατέλιπεν ἐν αὐτῇ κενόν τι, ὅπερ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ, οὐδ' αὕτη ἡ μεγάλη στοργὴ πρὸς τὸν πατέρα της, οὐδ' αὐταὶ αἱ νέαι ιδέαι, αἱ καταλαμβάνουσαι τὸ πνεῦμα τῶν νεανίδων τῆς ἡλικίας της καὶ αἵτινες, ὡς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ ἔαρος, καλύπτουσι διὰ τῆς πρασίνης αὐτῶν νεό-

τητος τούς θανόντας ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κλάδους.

Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν παρέσχεον εὐκαιρίαν εἰς τὴν Ἀντωνίαν ν' ἀναμνησθῇ τῆς οὐδύνης ἐκείνης, ἥ δὲ νεῖνις μετέπιπτεν εὐκόλως ἐκ τῆς λύπης, ἣν τέκνον δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μητρός του, εἰς τὴν λύπην ἣν δύναται νὰ δοκιμάσῃ μήτηρ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ τέκνου τῆς.

Ἐλεγε μόνον καθ' ἑαυτήν :

— Τὸ τέκνον ἔχει πρὸ αὐτοῦ ὀλόκληρον μέλλον παραμυθίων, ὅπερ ἡ μήτηρ δὲν ἔχει, καὶ πάντας τοὺς ἔρωτας, οὓς ἡ μητρικὴ καρδία δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπικαλεσθῇ.

Τότε, ὅλως φυσικῶς, ἐσυλλογίζετο τὴν μητέρα τοῦ νέου τούτου, ὅστις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δεθῶ καὶ ὅστις, χωρὶς νὰ τὸ μαντεύῃ, ἐβάδιζεν εἰς τὸ προσεχὲς τέρας του.

Ἐβλεπε τὸν ἀπελπισμὸν τῆς εὐτυχοῦς γυναικὸς, ἐνῶ ἡ φαντασία τῆς ἀναπαρίστα ἀδιαλείπτως ἀντὶ τοῦ ἡρέμου καὶ μειδιῶντος προσώπου τοῦ Ἐδμόνδου, ἀντὶ τῶν μεγάλων γλαυκῶν ὀφθαλμῶν, οὓς εἶδε τὴν προτεραιάν προσηλωμένους εἰς αὐτὴν κεφαλὴν ψυχράν, ὠχράν, ἰσχνὴν καὶ ὀφθαλμοὺς διὰ παντός σβεσθέντας, ἄνευ ἐκφράσεως, ἄνευ βλέμματος, καὶ ἐπανελάμβανεν :

— Δυστυχὴ νεανία !

Ὅταν δὲ νεῖνις λέγῃ παρόμοιόν τι, σημαίνει ὅτι ἡ καρδία τῆς εἶναι πολὺ πλησίον τῆς φαντασίας τῆς, καὶ δύναται νὰ συμβῇ, ὥστε τὸ ὄνομα, ὅπερ τὴν κάμνει νὰ ὁμιλῇ οὕτω, νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ μεταβιβασθῇ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην.

[Ἐπεταί συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κ^α Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ρωστικὸν Λιγνύημα.

[Συνέχεια]

Εἰς τὰ χωρία τῶν γαιοκτημόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχον οὗτοι διαφόρους τεχνίτας ἰδικούς των, οὓς ἐξεπαίδευον εἰς Μόσχαν ἢ εἰς Πετρούπολιν εἰς Γερμανοὺς ἢ Γάλλους τεχνίτας, ἀκολουθῶντες δὲ ἡ ἔμμενον οὗτοι εἰς τὰς πόλεις, τελοῦντες φόρον τῷ κυρίῳ αὐτῶν, ἡ ἔζων εἰς τὰ χωρία των.

Ἐνεκατέστησεν ἡ κυρία μετὰ δόξης τὴν νέαν αὐτῆς τεχνίτριαν καὶ ἠγάπησεν αὐτὴν τετραπλασίως. Δὲν σηκῶναι τὰ μᾶτια ἀπ' ἐπάνω τῆς ! Ἡ Μάσσα ἦγεν ἤδη τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, καίτοι δὲ ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρός τῆς ἠθέλε καὶ νὰ παῖξῃ καὶ νὰ γελάσῃ, ἐν τούτοις οὕτε βῆμα δὲν κάμνει, καὶ πλέκει πάντοτε πλησίον τῆς κυρίας τῆς ! Ἀλλὰ κ' ἐδῶ δὲν μελαγχολεῖ· κάθηται, κάθηται, ἂν ὅμως τὸ στρίψῃ διὰ μίαν στιγμὴν, ὅλους τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἴσχυται νὰ τοὺς κάμῃ νὰ λιγωθοῦν ἀπὸ τὰ γέλοια.

Διὰ τὴν τὴν εὐθυμίαν τῆς τῆς ἔδωκαν μάλιστα εἰς τὸ χωρίον τὴν ἐπωνυμίαν *γαλιάνδρα*.

Τόσον καλῶς ἔβαινον τὰ πράγματα καὶ ἀκόμη καλλίτερον θὰ ἔβαινον ἴσως, ἂν δὲν ἦτο ἡ Εἰρήνη. Ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους αὕτη τὴν περιστάσιν νὰ διεγείρῃ τὴν κατὰ τῆς Μάσσας χολὴν τῆς κυρίας τῆς.

Δ'

Ἡσθὲνσέ ποτε κατὰ τὸ φθινόπωρον ἡ πρόφη ἀρχιθαλαμηπόλος μήτηρ τῆς Μάσσας. Κοίτεται ἐν τῇ πενιχρᾷ καλύβῃ τῆς μόνῃ, ὀλομόναχος· κοίτεται καὶ τήκεται ὡς ὁ κηρός, καὶ δὲν ἔχει κανένα νὰ τῆς δώσῃ ἓνα ποτήρι νερό. Νὰ ἔπερνε καὶ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν τῆς ! Καὶ ἡ Μάσσα παρὰ φόρως ἠγάπα τὴν μητέρα τῆς. Ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους ἦτο πονόψυχος· καὶ ποῦς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲν λυπεῖται τὴν μητέρα του ; Καὶ λοιπὸν ἤρχισε νὰ φεύγῃ λαθραίως καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὴν μητέρα τῆς... Κάποτε μάλιστα ἔμμενε περισσότερον πλησίον τῆς.

Ἡ κυρία κατ' ἀρχὰς δὲν τὸ παρετήρησεν, ἀκολουθῶν τὸ παρετήρησεν καὶ ἤρξατο νὰ γογγύζῃ καὶ ἔπειτα νὰ θυμῶνῃ καὶ μετὰ τὰ σωστά τῆς.

— Ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη, μετὰ δακρύων τῇ λέγει ἡ Μάσσα, κοίτεται μοναχῇ... δὲν ἔχει κανένα νὰ τῆς δώσῃ νὰ πιῇ ἓνα ποτήρι νερό...

— Ἡ μάνα σου εἶνε ἄρρωστη, μετὰ πικρίας ἐπανέλαβεν ἡ κυρία, ἀμ' ἐγὼ εἶμαι καλά ; Εἶνε μοναχῇ, λοιπὸν προτιμᾷς νὰ μένω ἐγὼ μοναχῇ ; Σ' εὐχαριστῶ, κορίτσι μου, γιὰ τὸν καλὸ σου λόγον ! Δὲν τὸ ξέρεις τάχα πόσο ἐσυνείθισα μαζί σου ; Τώρα ἐγὼ, χωρὶς ἐσένα, ὅ,τι κι' ἂν μοῦ κάμουν, ὅ,τι κι' ἂν μοῦ δώσουν, δὲν μ' ἀρέσει ! Καὶ εἰς τί εἰμ' ἐγὼ χειρότερη ἀπὸ τὴν μητέρα σου τάχα ;... Ποιὸς σ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν λάσπη, ποιὸς τώρα τόσα χρόνια σ' ἐτάξισε καὶ σ' ἐπότισε, ποιὸς σ' ἔκαμε ἀνώτερη ἀπ' ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ ;

Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν τῆς ἡ Μάσσα, καὶ ἔπιπτον πύρινα τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκεῖνην δὲν ἐπορεύθη εἰς τῆς μητρός τῆς, διὰ τοῦτο ὅμως ἔλαυσε παρὰ πολὺ καὶ οὐδεὶς ἤκουσε τὸν γέλωτά τῆς.

Φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία τὴν ἐλυπήθη, καὶ διέταξε νὰ πέμψωσι γυναῖκα τινα νὰ ὑπηρετῇ τὴν μητέρα τῆς. Ἡ δὲ Εἰρήνη προσεπάθησε νὰ στείλῃ τὴν μᾶλλον ἀκατάλληλον γυναῖκα τοῦ χωριοῦ.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν πρωίας τινός, ἡ Μάσσα ἐξῆλθε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα τῆς. Βλέπει τὴν καυμένην, ὅτι εἶνε πολὺ ἄσχημα, καὶ ὅτι σήμερον θ' ἀπέθνησκεν ἀναμφιβόλως. Κεῖται ἔχουσα ἀκόμη τὸ λογικόν τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς βλέπουσι νουνεχῶς, ἀλλ' ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις τῆς, καὶ μόλις δύναται νὰ κινήσῃ τὰ χεῖλη !

Ἐπεσεν ἡ Μάσσα μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἡμιθανοῦς στήθους τῆς, περιέβαλεν

αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς καὶ ἐκεῖ ἐλιποθύμησεν. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἄσθενοὺς ἀνεφάνησαν δάκρυα. Ἀνῆγειρεν ἑλαφρῶς τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἐπέθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς τῆς. Θέλει νὰ ὁμιλήσῃ καὶ δὲν εἰμπορεῖ, ἀλλὰ τὴν κυττάζει θλιβερά.

Αἰφνης εἰσπηδᾷ εἰς τὴν καλύβην ὑπηρετρια ἄσθμαίνουσα ἐκ τοῦ δρόμου.

— Ἐλα, λέγει, Μάσσα, στὸ σπῖτι γλήγορα, σὲ φωνάζει ἡ Εἰρήνη. Ἡ κυρία καὶ πῶς δὲν εἶνε καλά, ἐσηκώθη πρὸ πολυλοῦ... Ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἐκτυποῦσε, ἐβαρέθηκε νὰ κτυπᾷ, ἐσηκώθηκε μόνῃ τῆς... Ἐσένα γυρεύει... Ἐλα γλήγορα !

Ἡ Μάσσα ἠγέρθη ἡσύχως, ἐξῆλθε μετὰ τῆς φίλης τῆς καὶ τῆς λέγει :

— Εἰπὲ τῆς κυρίας καὶ τῆς Εἰρήνης Μιχαήλοβνας, ὅτι ξεψυχᾷ ἡ μητέρα μου. Ἄς μ' ἀφίσουν, πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ, νὰ λάβω τὴν τελευταίαν καὶ πνοήν τῆς.

Ἡ κορασίς ἔδραμεν αὐθις εἰς τὸ δεσποτικὸν μέγαρον. Εἰς τὸ περίπτερον ἀνακμῆναι ἡ Εἰρήνη.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ Μάσσα ; ἐρωτᾷ.

Ἡ κορασίς μετέδωκε πᾶν ὅ,τι εἶπεν αὐτῇ ἡ Μάσσα.

— Ἀ ! Καλὰ ! Πήγαινε σὺ στὴ θέσι σου καὶ κύτταξε τὴ δουλειά σου, κ' ἐγὼ πηγαίνω καὶ τὸ λέγω τῆς κυρίας.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Εἰρήνη δὲν ὑπῆγε πρὸς τὴν κυρίαν, ἀλλ' εἰσδύσασα εἰς τὸ ἱματιοφυλάκειον τῆς κυρίας τῆς, ἐξέλεξε φορέματα καὶ ἄλλα τινα πράγματα, ἀκολουθῶν μετέβη καὶ ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὴν ἱματιοθήκην τῆς Μάσσας καὶ ἐξῆλθεν αὐθις εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐργασίαν τῆς.

Αἰφνης ἐμφανίζεται ἐκεῖ ἡ κυρία, μετὰ ἀκτένιστον κόμην, μετὰ ἐκκομφωμένην ἐσθῆτα, μετὰ ὀφθαλμοὺς πυριφλεγεῖς καὶ πρόσωπον κηλιδωμένον.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτὰ ; φωνάζει, ἡ δὲν εἶμαι στὸ σπῖτι μου νοικοκυρά ; Ἐγὼ στέλνω νὰ φωνάξω τὴν Μάσσα καὶ δὲν κινεῖται κανεὶς νὰ μοῦ πῇ.

Αἱ κορασίδες ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν θέσεων των εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς κυρίας των καὶ ἀπελιθώθησαν.

— Ἐπῆγαν, ἀποκρίνεται ἡ Εἰρήνη συνεσταλμένην τρόπον τινά, ἔδωσε ὅμως τέτοια ἀπάντησι, ποῦ δὲν ἴσχω νὰ τὴν εἰπῶ τῆς εὐγενείας σου.

— Τί εἶδους ἀπάντησι ; Τί ἀπάντησι ;

— Δὲν ἔρχομαι ! — λέγει.

— Πῶς ! Δὲν ἔρχεται ; — ἐκτὸς ἐκ τῆς ἤδη κραυγάζει ἡ κυρία. Νὰ τὴν δέσουν καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρουν ! Τώρα ἀμέσως νὰ ἔλθῃ.

— Ἄν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃς εἰς ἐμένα, τὴν πιστὴ σκλάβαν σου, νὰ σοῦ μιλήσω, θὰ κάμῃς καλά, γιὰ τὸ καλὸ ὁλωνῶν, ποῦ ἔχεις μέσα στὸ σπῖτι σου, νὰ διατάξῃς νὰ μὴν πατήσῃ ἐδῶ τὸ πόδι αὐτοῦ τοῦ φειδιοῦ ! ἀποκρίνεται ἡ Εἰρήνη. Κι' ἂν θέλῃς νὰ τὴν τιμωρήσῃς τὴν τιμωρεῖς κ' ἐκεῖ.

— Γεκτὶ νὰ τὴν τιμωρήσω ! Τί ν' αὐτὰ